

ARRIBAR A MAUTHAUSEN I TROBAR-SE AMB UNS VERITABLES ESQUELETS

Montserrat Roig: Podries recordar una mica la primera visió de Mauthausen?

Amat-Piniella: Sí. La primera impressió de Mauthausen va ser la d'entrar en una mena de castell fortificat, una fortificació, una mena de castell. Perquè, és clar, estava tot fet a base de pedra de la *cantera* d'allà a Mauthausen, tot fet amb pedra picada, diguéssim. Era un castell.

...

La primera cosa desagradable de debò, va ser trobar-se amb altres espanyols que eren allà al camp des de feia un quant temps, uns mesos, que eren veritables esquelets. Feien realment pena.

M.R.: Us va impressionar?

A-P.: Home, això sí [*Inintel·ligible*]. Deies: "Això serem nosaltres d'aquí un quant temps".

M.R.: Com eren físicament?

A-P.: Estaven molt prims, completament *desnutrits*. I després amb les cares moltes vegades plenes de barrancs i de crostes, i de cops, i de blaus, i tots coixejant... En fi, no ho vulguis saber, vestits de qualsevol manera, vestits amb draps. Amb el fred que feia! Perquè nosaltres a Mauthausen hi vam entrar el mes de gener.

...

M.R.: I els espanyols, quan us van veure, com us van rebre?

A-P.: Els companys? Oh, donant-nos "bones notícies". Dient-nos: "*¡Habéis caído en la trampa, estáis listos! ¡Sabréis lo que es bueno aquí! [inintel·ligible] ¡Eso es bueno de verdad!*"

M.R.: I tu quina impressió tenies, llavors?

A-P.: Home, que realment havíem caigut en el fons del sac, al fons del pou havíem arribat.

M.R.: I que en sortiries, o no?

A-P.: Llavors sí que vaig veure que no en sortiríem. "D'aquí no en sortirà ningú. No en sortirà ningú". Sí, sí, llavors és quan ens vam veure perduts.

M.R.: I com vas aguantar la moral, llavors, tu?

A-P.: Mira, els uns pels altres, doncs anaves aguantant la moral.